

[Kurt Hansen.]

gennemføre et sådant krav om fuld lønkompen- sation for nogle virksomheder. Det er ganske stjerneklart, at det vil gøre det. Men nu er det efterhånden sådan, at det er mange år siden, der har været en arbejdstidsnedsættelse, og man har igennem de seneste år oplevet en produktivitetsstigning, så jeg mener oplagt, at de større virksomheder har lukreret økonomisk på denne politik. Hele det kapitalistiske samfunds dynamik bygger jo også på, at det er de mindre, ikke-konkurrencedygtige erhvervsvirksomheder, der skal udraderes, og det er socialdemokratiet jo den bedste garant for i den økonomiske politik, man lægger op dér.

Vi vil da ikke sige helt klart, at dette vil enhver virksomhed kunne betale, men vi må til gengæld sige, at vi ikke bare vil være med til at løse denne krise eller lappe på den. Som jeg sagde indledningsvis, vil vi ikke påtage os den umulige opgave at løse krisen, vi vil ikke gøre det ved en massiv reallønssænkning, en forringelse af arbejdets værdi, som der reelt er tale om med den udvikling, der har været.

Som sagt må man kæde offensive, progressive beskæftigelsesforslag, der på den ene eller på den anden måde ikke lader sig kapitalisere, sammen med de krav, som lønarbejderne har rejst i deres fagforeninger og på deres arbejdspladser. Dette må være udgangspunktet for dannelsen af den platform, som kan kaldes en offensiv krisepolitik – hverken mere eller mindre. Samtidig må den også ses som det, vi arbejder meget stærkt for, nemlig at tage et opgør med den økonomiske politik, som regeringen fører i det hele taget.

Så vil jeg sige en lille smule om Berlingeren. Det var ikke min mening, at jeg ville have sagt ret meget om den, men en lille smule skal da med, ikke mindst på baggrund af det forslag om motiveret dagsorden, der ligger her.

Det startede med, at hr. Lindinger nævnte, at de aftaler, der blev indgået på arbejdsmarkedet, skal holdes. Hr. Lindinger var samtidig meget bange for, at man greb ind over for strejkeretten. Det er man meget vel i gang med at gøre nu. Om aftaler skal holdes eller ej, gælder åbenbart kun for den ene part, nemlig arbejderne, og hvis de ikke gør det, så bliver de massivt dømt i arbejdsretten.

4. maj-aftalen, som er den husaftale, der har ligget til grund for løn- og arbejdsforhold på Berlingeren, forsøgte arbejdsgiverne at få sendt til faglig voldgift og få medhold ved den fag-

lige voldgift. Det lykkedes ikke for arbejdsgiverne, fordi opmanden ikke mente, at der var grundlag for at tage stilling til fordel for arbejderne på baggrund af sagen, som den lå, på baggrund af de kutymer osv., man har. Opmanden afviste ganske klart at behandle sagen, men arbejdsretten dømte uden videre. Bang, sagde det, så klingede kasseapparatet! Det var den politik, man førte fra arbejdsrettens side. Denne 4. maj-aftale kommer huset så og opsigter i en situation, hvor der foregår forhandlinger om andre ting. Det er grov provokation fra husets ledelses side, og det er det, der reelt er udgangspunktet for den lockout, som stadig finder sted på Berlingeren.

Jeg er meget overrasket og meget tilfreds med den enorme disciplin, som de demonstrerende har udvist foran Berlingske Tidende. Fantastisk ro, besindighed og overblik har disse folk vist på trods af højreorienterede provokationer af den ene og den anden art, på trods af at politiet har vist provokatoriske tendenser den første og den anden aften. Folk har holdt linjen. Det står stjerneklart for mange mennesker i dag, hvem der var de reelle provokatører både den første og den anden nat. Jeg sætter meget stor pris på det, de demonstrerende har gjort. Det skal i hvert fald siges her fra denne talerstol.

Man kaldte det gangstermetoder. Hvad er det for nogle gangstermetoder, der reelt bliver taget i brug? Hvad er det for nogle slagterimetoder, der bliver taget i brug fra Olaf Poulsens side, som er bestilt slagter til at udradere og ødelægge den virksomhed? Det er dér, gangstermetoderne reelt kommer ind, og ikke i forbindelse med noget som helst andet, ikke i forbindelse med den forsvarskamp, som de grafiske arbejdere er blevet tvunget ud i af en provokatorisk ledelse.

Jeg behøver vel ikke at sige, at vi naturligvis ikke bare vil stemme imod, men med så stort mishag, som det er muligt, vil vi stemme imod dette i ordets værste forstand sorte, dybt reaktionære dagsordensforslag, som er stillet af kriterligt folkeparti.

Formanden:

Jeg giver efter anmodning ordet til statsministeren.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Når jeg ekstraordinært har bedt om ordet, er det ikke for at fortsætte den debat, som nu er